

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Firenze (Włochy) w dniu 2 maja 2024 r. – postępowanie karne przeciwko HG

(Sprawa C-325/24, Bissilli ⁽¹⁾)

(C/2024/4575)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Firenze

Oskarżony

HG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 24 [dyrektywy END ⁽²⁾], w związku z art. 3 [dyrektywy END], umożliwia wydanie END na potrzeby przesłuchania oskarżonego zatrzymanego w państwie wykonującym w formie wideokonferencji na rozprawie, w celu gromadzenia materiału dowodowego w drodze jego przesłuchania oraz w dodatkowym celu zapewnienia jego udziału w postępowaniu, w świetle przepisów art. 24 oraz **motywów 25 i 26**, w szczególności w braku spełniania wymogów dla wydania ENA, a prawo oskarżonego do udziału w postępowaniu i poddania się przesłuchaniu, również w formie wideokonferencji, w celu złożenia wyjaśnień mających wartość dowodową, jest ustanowione w prawie wewnętrznym państwa wydającego?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy zasadę zawartą w art. 10 [dyrektywy END], która uprawnia państwo wykonujące do odmowy wykonania END w sytuacji, w której w podobnej sprawie krajowej czynność dochodzeniowa nie jest dopuszczalna, można interpretować w ten sposób, że uprawnia ona państwo wykonujące do odmowy wykonania END dotyczącego przesłuchania oskarżonego zatrzymanego za granicą w formie wideokonferencji na rozprawie, w świetle art. 24, który reguluje szczególnie tryb przesłuchania w formie wideokonferencji, bez podania przyczyny przedmiotowej odmowy?
- 3) Czy art. 11 **ust. 1 lit. f)** [dyrektywy END] w związku z art. 47 Karty należy interpretować w ten sposób, że nie można odmówić wykonania END dotyczącego przesłuchania oskarżonego zatrzymanego za granicą w formie wideokonferencji na rozprawie, jeżeli gwarancje proceduralne mające zastosowanie do takiej wideokonferencji zgodnie z prawem państwa wydającego są w konkretnym przypadku odpowiednie dla zapewnienia oskarżonemu skutecznego skorzystania z prawa do obrony i z podstawowego prawa do rzetelnego procesu sądowego zgodnie z art. 47 Karty?
- 4) Czy pojęcie „podstawowych zasad prawa państwa wykonującego”, które może stanowić szczególną przyczynę odmowy na podstawie art. 24 **ust. 2 lit. b)** [dyrektywy END], może stanowić ograniczenie w wykonaniu jakiegokolwiek wniosku o przesłuchanie oskarżonego w formie wideokonferencji na rozprawie, na podstawie ogólnej wytycznej krajowej wiążącej wszystkie organy wykonujące, bez jakiegokolwiek oceny specyfiki konkretnej sprawy i wymogów zawartych w prawie krajowym państwa wydającego w celu zagwarantowania oskarżonemu prawa do obrony mającego zastosowanie w konkretnej sprawie, lub, wręcz przeciwnie, czy niewłaściwe jest rozumienie odmowy wykonania jako wyjątku, który należy interpretować ściśle w odniesieniu do konkretnych aspektów proceduralnych przewidzianych w prawie krajowym państwa wydającego lub do poszczególnych istotnych okoliczności konkretnej sprawy?

⁽¹⁾ Niemiejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. 2014, L 130, s. 1).

- 5) Czy art. 22 ust. 1 [dyrektywy END] w związku z art. 3 [dyrektywy END] pozwala na wydanie END dotyczącego tymczasowego przekazania oskarżonego zatrzymanego za granicą w celu umożliwienia jego przesłuchania na rozprawie, jeżeli przesłuchanie to ma wartość dowodową zgodnie z prawem krajowym państwa wydającego?
-